

A Prelátus 2010. áprilisi levele

Áprilisi levelében Mons. Javier Echevarría arra biztat, hogy elmélkedjünk arról, hogy „megaláztatásával és az azt követő felmagasztaltatásával az Úr kijelölte nekünk azt az utat, amelyen mindennapi életünkben járnunk kell.”

2010.04.18.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Tegnap, március 31-én volt annak hetvenötödik évfordulója, hogy Szent Josemaría először mutatott be szentmisét a Ferraz utcai kollégiumban, amelytől kezdve az Oltáriszentség ott maradt a tabernákulumban. Holnap, április 2-án pedig II. János Pál pápa halálának lesz az ötödik évfordulója. Két nagyon különböző évforduló, amelyek mégis különleges visszhangot keltenek a lelkünkben. E két nap idén a Nagyhétre esik. Arra hívnak, hogy keresztény hivatásunk útját az Oltáriszentségben valóságosan jelen levő Jézus Krisztussal szoros egységben járjuk, és legyünk mellette megváltó Passiója során.

Szent Josemariának gyakran eszébe jutott, hogy azt követően, hogy az Úr ott maradt a központ tabernákulumában, az apostoli munka erőteljes növekedésnek indult. Nagyon rövid idővel később

az aratás egyre több lett, pedig a nehézségek – amelyek mindig is társaink lesznek, hiszen az Úr útját is nehézségek övezték – nem szűntek meg. Ezt le is írta a Madrid-Alcalá-i egyházmegye általános helynökének szóló levelében: ***Amióta itt van a házban Jézus a tabernákulumban, felettébb szembetűnő a különbség. Ő megjött, és a munkánk mind mennyiségét, mind intenzitását tekintve megnövekedett.***[1]

Mindannyian emlékszünk, hogy II. János Pál halála rengeteg ember életében lelki földrengést idézett elő, és felettébb sok gyümölcsöt hozott. Ezt azonban olyan évek, hónapok és hetek hosszú sora előzte meg, amelyek alatt e nagy pápa – igehirdetése és példája, hosszú betegsége, Istennek felajánlott élete és halála által – csodálatos módon tett tanúságot arról, hogyan kell Krisztust követni. Bizonyosan emlékszünk arra, milyen

határozottan kapaszkodott a Szent Keresztbe, miközben a televízió keresztül követte a nagypénteki keresztutat, amelyen nem vehetett részt.

Ezek és hasonló emlékek segíthetnek, hogy mélyebben *beleéljük magunkat* a Nagyhét eseményeibe. A szent három nap liturgiája, amely ma este kezdődik az utolsó vacsora emlékére bemutatott szentmisével (*Cena Domini*) és a húsvéti vigíliával végződik, kifejezően idézi fel, miként akart minket Isten megváltani. Kérjünk sok kegyelmet Istentől, hogy teljesebben megérthessük azt a mérhetetlen, valóban felbecsülhetetlen ajándékot, amelyet keresztáldozata által adott az emberiségnek. Milyen elhatározásokat hoztál arra, hogy ne hagyd el Jézust? Hogyan kéred őt, hogy tegyen nagylelkűvé a bűnbánatban? Felhasználod az ebben segítő eszközöket, hogy soha

ne menekülj el úgy, mint az apostolok?

A Filippiekhez írt levélben olvashatjuk Szent Pál himnuszát, amelyben arról ír, ahogy Isten lealacsonyította önmagát azért, hogy üdvözítsen minket;[2] erről XVI. Benedek a következőket mondta: **az apostol tömören és hatásosan vázolja fel az üdvtörténet misztériumát, megemlítve Ádám gőgjét, aki bár nem volt Isten, olyan akart lenni, mint Isten. Az első ember gőgjét, amelyre egy kicsit mindannyian érezzük magunkban a hajlamot, Isten igaz Fiának alázatosságával hasonlítja össze, aki azzal, hogy emberré lett, nem habozott magára venni az emberi gyengeségeket a bűnt kivéve, és még a halált is vállalta. A kínszenvedés és halál végső mélységébe való alászállást felmagasztaltatása, a valódi dicsőség követi, a legvégsőig**

elmenő szeretet dicsősége. Ezért Szent Pál szavaival élve illő, hogy „Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban, s minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr” (Fil 2,10-11).[3]

Álljunk meg egy pillanatra és elmélkedjünk Szent Pál e szavain, amelyeket Nagypénteken újra hallunk majd, mielőtt felolvassák a passiót Szent János evangélista szerint. E szavak mintegy ajtóként betekintést engednek nekünk Isten terveibe, amelyeket gyakran nagy távolság választ el a pusztán emberi tervektől. Vállaljuk fel a viszontagságokat, amelyeket Isten megenged vagy küld nekünk, annak biztos tudatában, hogy azok szeretetének bizonyítékai, akárcsak Fiának kínszenvedése és halála.

Mindez – mondja XVI. Benedek – nem egy homályos mechanizmus

vagy a vak szerencse eredménye volt, hanem sokkal inkább az Ő szabad döntése az Atya üdvözítő terve melletti kitartás által. És a rá váró halál – teszi hozzá Szent Pál – a keresztre feszítés volt, a legmegalázóbb és legszégyenletesebb halál, amelyet csak el lehetett képzelni. A világmindenség Ura mindezt irántunk való szeretetből tette: szeretetből döntött úgy, hogy „kiüresíti magát” és testvérünké válik; szeretetből osztozott helyzetünkben, minden férfi és nő helyzetében.[4]

Megaláztatásával és az azt követő felmagasztaltatásával az Úr kijelölte nekünk azt az utat, amelyen mindennapi életünkben járnunk kell. *Jézus Krisztus élete, ha hűségesek vagyunk Hozzá, valamiképpen megismétlődik mindnyájunk életében, mind belső folyamatában – a megszentelődésben –, mind*

pedig a külső viselkedésben – írta Szent Josemaría.[5] Ily módon a Szentlélek működése és a mi személyes közreműködésünk révén Krisztus vonásai fokozatosan megszilárdulnak bennünk. A keresztutat járva is mélyen elmélkedhetünk azon, amit az Atyánk írt: ***Uram, add, hogy a bűnbánat kegyelme által leszakítsam arcomról azt a szálnalmas maskarát, mely bűneim által elfed. Ezután, s csak ezután leszek képes a bűnbánat és engesztelés útján arra, hogy életemet hűségese a te életedhez igazítsam. Így válunk majd mi is hozzád hasonlón. Így válunk mi is Krisztussá, ipse Christus.***[6]

Leányaim és fiaim, azt kérem Istentől, hogy nagyon jól megértsük, hogy a szeretet, a boldogság legnagyobb megnyilvánulása az, ha lealacsonyítjuk saját magunkat, mivel akkor Isten csordultig eltölti a

lelkünket. Ne felejtsük el azt a nagy igazságot, amelyet az Atyánk ajkáról fakadt – szerinte nagyon is egyszerű – vers tartalmaz: *Jézus Szíve, világosíts meg, / ma azt mondom, hogy te vagy a Szerelmem, te vagy minden Jó, / ma Keresztedet és töviseidet adtad nekem, / ma azt mondom, szeretsz engem.*

Az Úr azért választja ezt a cselekvési módot, a Kereszttel való egységet, hogy megszenteljen minket, és azt is megengedi, hogy az Egyházat sok támadás érje. ***Ebben nincs semmi új*** – mondta Szent Josemaría. – ***Amióta az Úr Jézus Krisztus megalapította az Anyaszentegyházat, állandó üldözés éri. Más korokban a támadások talán nyíltan folytak. Most sok esetben rejtett üldözés folyik. Manapság azonban, akárcsak korábban, az Egyházat továbbra is sok oldalról támadják.***

Ezek egyike sem érhet minket meglepetésként. Az Úr már figyelmeztette erre az apostolokat: *ha gyűlöl majd benneteket a világ, gondoljatok arra, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha a világból valók volnátok, mint övéit szeretne benneteket a világ. De mert nem vagytok a világból valók, hanem kiválasztottalak benneteket a világból, gyűlöl benneteket a világ. Gondoljatok a tőlem kapott tanításra: Nem nagyobb a szolga uránál. Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak. Ha az én tanításomat megtartották, a tieteket is megtartják.* [8]

Bizonyos, hogy időnként a katolikus tanítás, a Pápa és a püspökök elleni támadások felerősödnek. A papokat nevetségessé teszik, mint bárki mást, aki erkölcsileg helyes életet próbál élni. A világi katolikusokat, akik szabadságukkal élve megpróbálják a polgári törvényeket és szerkezeteket

bevilágítani az Evangélium fényével, kiközösítik. Biztos vagyok benne, hogy mindannyian sajnáljátok ezeket a szegény embereket, akiknek az értelmében és lelkében csak a keserűségnek jut hely. Imádságunkkal segítsünk nekik eljutni az Úrhoz.

Az ilyen helyzetekkel szembesülve nem csüggedhetünk és nem hagyhatjuk, hogy megfélemlítsenek. Testvéri szomorúságot kell éreznünk azok miatt, akik tévedésben vannak, és imádkoznunk kell értük.

Viszonozzuk a rosszat jóval, és határozzuk el, hogy nagyobb örömmel vállaljuk a hűséget és apostolkodunk. Idézzük fel Szent Josemaría kifejezését, amelyet a Mű kezdetén használt, amikor az Egyház életében nem voltak kisebbek a nehézségek, mint ma: ***Isten és merészség.*** Elmélkedjünk az Úr szavain, amelyeket fent idéztem: *ha tehát engem üldöztek, titeket is*

üldözni fognak. *Ha az én tanításomat megtartották, a tetteket is megtartják.* Isten nem veszít. Végtelen szeretetével és mindenhatóságával a rosszból is jót tud kihozni.

Akik úgy gondolták, hogy végleg elbántak az Egyházzal, gyakran diadalmas üdv rivalgásban törtek ki, és Krisztus jegyese mindig feltámadt: még szebben, még tisztábban, hogy továbbra is az üdvösség eszköze legyen a nemzetek között. Szent Ágoston már a saját idejében rámutatott erre, és egyik szentbeszédében az Atyánk is felhasználta szavait. ***Ha véletlenül az Egyház ellen irányuló sértő szavakat vagy kiáltásokat hallasz, emberséges és szeretetteli módon mutasd meg azoknak a szeretetlen embereknek, akik ajkáról ezek fakadnak, hogy nem bánhatnak ilyen módon ennyire rosszul egy anyával. Büntetlenül támadják őt, mivel királysága, amely Urának és***

***Alapítójának királysága, nem
ebből a világból való. Míg a búza a
pelyva között kesereg, míg a
búzakalászkok a konkoly között
sóhajtoznak, míg az irgalom
edényei a haragói között
panaszkodnak, míg a lilium a
tövisek között zokog, mindig
lesznek ellenségek, akik azt
mondják: mikor hal meg és tűnik el
még a neve is? Más szóval:
meglátjátok, hogy eljön majd az
idő, amikor eltűnnek és nem lesz
több keresztény... De amikor ezt
mondják, ők szükségszerűen
meghalnak. Az Egyház pedig
megmarad(Szt. Ágoston, En. in Ps.,
70, II, 12).***[9]

Néha talán azt szeretnénk, ha Isten megmutatná hatalmát azáltal, hogy végérvényesen megszabadítja az Egyházat üldözőitől. És talán azt szeretnénk kérdezni: miért engeded meg nekik, hogy megalázzák népedet, amelyet megváltottál? Ezt a

panaszt adja Szent János a Jelenések könyvében azok ajkára, akik halálukkal tettek tanúságot Krisztus mellett: *az oltár alatt azoknak a lelkét láttam, akiket az Isten szaváért és tanúságtételükért öltek meg. Nagy szóval kiáltották, mondván: „Urunk, te szent és igaz, meddig vársz még az ítélettel? Mikor állsz bosszút a vérünkért a föld lakóin?”***[10]** A válasz nem várat sokat magára:

*Mindannyian (...) egy kis ideig legyenek még türelemmel, míg teljessé nem lesz szolgatársaik és testvéreik száma, akiket szintén megölnék, akárcsak őket.***[11]**

Így cselekszik Isten. Azok, akik tanúi voltak Krisztus elfogásának, szentségtörő tárgyalásának, igazságtalan elítélésének, megszégyenítő halálának, tévesen azt gondolták, hogy mindennek vége lett. És mégis az emberiség megváltása soha nem volt közelebb, mint amikor Jézus önként szenvedett értünk. **Mily**

csodálatos, ugyanakkor meglepő ez a misztérium! – mondja a Szentatya. – Soha nem elmélkedhetünk eléggé erről a valóságról. Bár Isten volt, Jézus nem akarta isteni előjogát saját kizárólagos tulajdonává tenni; Isten mivoltát, dicsőséges méltóságát és hatalmát nem akarta a diadal eszközeként felhasználni.
[12]

Az Úr azt akarja, hogy Titokzatos Testének tagjai részt vegyenek megaláztatásának és felmagasztaltatásának misztériumában, amelyek által vitte végbe a Megváltás művét. **Ha a Nagypéntek bánattal teli nap, egyben kedvező nap is arra, hogy újra felélessze a hitünket, megszilárdítsa a reményünket és a bátorságunkat, hogy mindannyian alázatosan, Istenbe vetett bizalommal és rá hagyatkozva vigyük a keresztünket, miközben biztosak vagyunk segítségében és**

győzelmében. A mai liturgia így énekel: „*O Crux, ave, spes unica*” (Üdvözlégy, Kereszt, egyetlen reményünk!).^[13] Olyan dolgot ajánlok most nektek, amelyet az Atyánk gyakorolt: ízlelgette azokat a szavakat, amelyek a Nagyhét alatt különösen ismételődnek, elmélkedett róluk, nagyon a magáévá tette őket: *Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi. Quia per sanctam Crucem tuam redemisti mundum!* (Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged, mert szent Kereszted által megváltottad a világot!)

Krisztus dicsőséges feltámadásának fényében, amely halálát és temetését követte, a nekünk fájdalmat vagy szenvedést okozó események elnyerik valódi értelmüket. Törekedjünk tehát rá, hogy így értelmezzük őket, és minden pillanatban szeressük Isten akaratát, aki bár nem akarja a rosszat, megengedi azt, hogy tiszteletben

tartsa a szabadságunkat, és hogy
irgalma még erősebben
megnyilvánuljon. És próbáljunk
segíteni sok más embernek, akik
talán össze vannak zavarodva vagy
tévúton járnak, hogy megértsék ezt.

***Bármi történjék is, Krisztus nem
fogja elhagyni Jegyesét.[14] Az Úr
továbbra is jelen van az Egyházban,
akinek elküldte a Szentlelket, hogy
örökké társa legyen. Isten terve ez
volt: a kereszten haldokolva
Krisztus nekünk adta az igazság
és az élet Lelkét. Krisztus tovább él
Egyházában: a szentségeiben, a
liturgiájában, igehirdetésében,
minden tevékenységében.[15] És az
Atyánk hozzátette: Az ember akkor
és csak akkor kapja meg a maga
teljességében a Szentlélek nagy
tüzét, nagy fényét és nagy
vigasztalását, ha a kegyelem
iránti hűségében úgy határoz,
hogy lelkének közepén ad helyet a
Keresztnek, hogy Isten iránti***

***szeretetből megtagadja önmagát,
valóban megszabadul minden
önzéstől és minden csalóka emberi
biztonságtól, vagyis ha valóban
hitből él.[16]***

E hónap 23-án ismét megünnepeljük az Atyánk első áldozásának évfordulóját. Nem tudom, hogy érzékeltessem veletek az Atyánk örömét, imádását és eucharisztikus buzgalmát Nagycsütörtökön. De azt elmondhatom, hogy hálaadása és az, ahogy imádta Jézus Krisztust a Szent Ostyában, példás volt: semmi sem tűnt neki elégnek, és arra kérte az Oltáriszentségben jelen lévő Urat, hogy tanítsa meg szeretni, tanítson meg minket szeretni.

Erre a hónapra esnek más évfordulók is a Mű történetéből: ezeket egészséges kíváncsiságotokra bízom, hogy jó leányokként és fiakként hálát tudjunk adni a Szentháromságnak irántunk való

jóságaért. Most többek között múlt
hétvégi palermói utam lelki
gyümölcseiért.

Imádkozzatok továbbra is a Pápáért
és munkatársaiért, valamint minden
szándékomért. Ugyanazt a jelszót
ajánlom nektek, mint amelyet Szent
Josemaría az Opus Dei történetének
kezdetén: **Isten és merészség**, hit és
bátorság, amely a reményben
gyökerező derűlátással párosul.
Folytassuk nagyobb lendülettel a
Műre jellemző, a barátság és a
bizalom apostolkodását, anélkül,
hogy azon aggódnánk, mit gondolnak
mások, és alapozzuk azt az
imádságra és áldozatra, valamint a
lehető legjobban végzett szakmai
munkára. Isten pedig **hamarabb,
többet és jobban** fog cselekedni,
mint gondoljuk.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2010. április 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Levél Don Francisco Moranzhoz*, 1935. május 15.
(vö. Andrés Vázquez de Prada: *El Fundador del Opus Dei*, 1. kötet, 546.o.)

[2] Vö. *Fil* 2,6-11

[3] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatás, 2009. április 8.

[4] *Ugyanott*

[5] SZENT JOSEMARÍA:
Kovácsútzhely, 418

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Keresztút*,
hatodik állomás

[7] SZENT JOSEMARÍA: *El fin sobrenatural de la Iglesia* (Az Egyház természetfeletti célja) című szentbeszéd, 1972. május 28.

[8] *Jn* 15,18-20

[9] SZENT JOSEMARÍA: *Lealtad a la Iglesia* (Hűség az Egyházhoz) című szentbeszéd, 1972. június 4.

[10] *Jel* 6,9-10

[11] *Ugyanott*, 11

[12] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatás, 2009. április 8.

[13] *Ugyanott*

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Lealtad a la Iglesia* (Hűség az Egyházhoz) című szentbeszéd, 1972. június 4.

[15] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa*, 102

[16] *Ugyanott*, 137

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2010-aprilisi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2010-aprilisi-levele/)
(2025.08.09.)